

## Arrest

**nr. 335 515 van 5 november 2025**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS**  
**Duboisstraat 43**  
**2060 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2016 met een visum kort verblijf naar België.

1.2. Op 5 oktober 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 23 maart 2022 ongegrond verklaard. Op dezelfde dag nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten. Met het arrest nr. 285.213 van 22 februari 2023 vernietigde Raad het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 11 april 2024 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van een jaar met uitstel, wegens handel en bezit van verdovende middelen.

1.4. Op 11 april 2024 nam gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar. De verzoeker werd gerepatrieerd naar Marokko op 12 juli 2025.

Het huidige beroep betreft het inreisverbod van 11 april 2024, dat als volgt gemotiveerd is:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:  
[...]*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 11.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 11.04.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel.*

*Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*

#### **Artikel 74/11**

*Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 18.12.2023. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat hij mogelijks familie heeft in België. Hij ontvangt bezoek in de gevangenis van zijn partner, broers en zussen.*

*Wat zijn partner betreft kunnen we vaststellen dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.*

*Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.*

*Wat betreft zijn familieleden, de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu, blijkt uit zijn dossier dat betrokkene broers en zussen heeft op het grondgebied. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.*

*Betrokkene maakte verder geen melding van enige gezondheidsproblemen noch een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.*

*Op 05.10.2021 heeft de betrokkene ook een aanvraag regularisatie 9bis ingediend, maar deze werd op 23.03.2022 ingegrond verklaard.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 62 en 74/11, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting zet verzoeker zijn middel uiteen als volgt:

### *"BESLISSING TOT INREISVERBOD*

*Op 11 april 2024 werd ten aanzien van verzoekende partij een beslissing genomen tot inreisverbod (bijlage 13 sexes). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:*

*"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:  
1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbraak op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 11.04.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel.*

*Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*

*Artikel 74/11*

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Antwerpen op 18.12.2023. Betrokkene Het echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus Het betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij mogelijks familie heeft in België. Hij ontvangt bezoek in de gevangenis van zijn partner, broers en zussen.

Wat zijn partner betreft kunnen we vaststellen dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, don nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Wat betreft het zijn familieleden, de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EH RM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu, blijkt uit zijn dossier dat betrokkene broers en zussen heeft op het grondgebied. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit. Er is bijgevolg geen sprake van familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Betrokkene maakte verder geen melding van enige gezondheidsproblemen noch een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.

Op 05.10.21 heeft de betrokkene ook een aanvraag regularisatie 9bis ingediend, moer deze werd op 23.03.2022 ongegrond verklaard.

Bijgevolg heeft ge machtigde van de Staatsecretaris, rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

## INREISVERBOD

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoekende partij argumenteert dat het begrip schending van de openbare orde niet allesomvattend is, dat het in casu te betwijfelen is of de ernst van het misdrijf dat hem ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om van aard te zijn de openbare orde van het land ernstige schade te kunnen toebrengen, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu in casu ver te zoeken is.

Verzoekende partij heeft geen eerdere veroordelingen gehad voor vergelijkbare misdrijven en er geen tekenen zijn van herhaling, is het redelijk om te stellen dat hij geen doorlopende noch actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verder betoogt verzoekende partij dat een reisverbod van drie jaar, mogelijk onevenredig is in verhouding tot het individuele belang van de betrokkene, vooral omdat hij getrouwd is in België. Een dergelijk reisverbod kan het persoonlijke leven van de betrokkene ernstig beïnvloeden, vooral als het zijn vermogen om bij zijn gezin te zijn beperkt, zelfs uitgesloten.

## DUUR VAN HET INREISVERBOD

*Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.*

*De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verwerende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.*

*Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel en buitensporig.*

*Verzoekende partij is getrouwd met in België gevestigde EU-burger.*

*In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar, aangezien er verwezen wordt naar een algemene context.*

*Waarom deze termijn aan verzoekende partij wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.*

*Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.*

*De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.*

*Verzoekende partij wenst in België een gezin te stichten en een termijn van 3 jaar voor het inreisverbod is dan ook buitenproportioneel, gelet op het recht van gezinsvorming dat verzoekende partij inroept met een in België gevestigde persoon.*

*De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tót stand gekomen en is voor verzoekende partij buiten proportioneel omdat hij getrouwd is met een EU-burger en dat hij aan gezinsvorming wenst te doen met haar.*

#### **AFHANKELIJKHEIDSRELATIE**

*Verzoekende partij is getrouwd met mevrouw N.B., zijnde EU-burger.*

*Verzoekende partij diende een aanvraag in voor een verblijfskaart met het oog op gezinshereniging met mevrouw N.B..*

*Verwerende partij stelt dan ook verkeerdelijk dat verzoekende partij er niet in slaagde om de gezinsleven aan te tonen.*

*Omwille van het huwelijk, is er sprake van een vermoeden van het bestaan van de vereiste afhankelijkheidsband.*

*In het arrest van het Hof van justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:*

*"Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 September 2016, Rendon Morin, C- 165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

*In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).*

*De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die*

*een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69)."*

*De afhankelijkheidsrelatie dient dus onderzocht te worden. Het Hof vervolledigt in punt 57 van dit arrest dat of er nu een inreisverbod is of niet, de afhankelijkheidsrelatie nog steeds onderzocht moet worden. Een inreisverbod speelt met andere woorden geen juridische rol van betekenis in die beoordeling. Het legt de lat voor de afhankelijkheidsverhouding niet hoger, het zorgt er niet voor dat er vermoed kan worden dat er géén afhankelijkheidsverhouding is, etc.*

*"57 (...) Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen. "*

*"Om de redenen die in de punten 53 tot en met 62 en de punten 79 en 80 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, mag een lidstaat immers niet weigeren om een op zijn grondgebied door een derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in aanmerking te nemen, alleen omdat die derdelander niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan en dus illegaal op dat grondgebied verblijft, zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen.*

*Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie. Daarbij komt dat het voordeel van dat verblijfsrecht aan die derdelander moet toekomen zodra de afhankelijkheidsverhouding tussen hem en de Unieburger ontstaat, zodat hij vanaf dat moment en zolang die afhankelijkheidsverhouding voortduurt, niet kon worden geacht illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie te verblijven in de zin van artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115."*

*In de derde plaats moet worden bepaald of artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.*

*In dit verband zij eraan herinnerd dat het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU toekomt aan derdelanders die familielid van een burger van de Unie zijn, een afgeleid verblijfsrecht is dat tot doel heeft de vrijheden van verkeer en verblijf van de Unieburger te beschermen, en dat de afhankelijkheidsverhouding die tussen deze Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, bestaat in de zin die in punt 52 van het onderhavige arrest is vermeld, de reden is waarom aan laatstgenoemde een recht moet toekomen om te verblijven op het grondgebied van de lidstaat waarvan die Unieburger onderdaan is.*

*Dit argument van verwerende partij is dan ook niet draagkrachtig.*

*Verzoekende partij is ondertussen gehuwd met mevrouw N.B..*

*De echtgenote van verzoekende partij is in België gevestigde EU-burger.*

*Verzoekende partij wenst in België een gezin te stichten, gelet op het recht van gezinsvorming dat verzoekende partij inroept met een in België gevestigd persoon.*

*Door terug te grijpen naar een gedateerde analyse van verzoekers gezinsleven gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk.*

*Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.*

*Verzoekende partij kan zijn gezinsleven met zijn partner nergens anders beleven. De echtgenote verblijft en werkt immers in België.*

*Tussen verzoekende partij en zijn echtgenote bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, C-82/16 van 8 mei 2018).*

*Aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast dat verzoeker wist of diende te weten dat hij hieromtrent stukken moest neerleggen, en kwam het aan verwerende partij toe om, indien dergelijke informatie noodzakelijk was, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter (RVV 12 juni 2020, nr. 236 800).*

*In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.*

*In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat er in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn echtgenote.*

*De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 20 VWEU.*

*Verwerende partij diende in casu het tegen verzoeker uitgevaardigde inreisverbod dan ook op te heffen.*

#### **SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR**

*Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

*In casu is de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig;*

*De bestreden beslissing weergeeft onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen waaraan hij ten grondslag ligt;*

*De verzoeker roept de schending van de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.*

*Immers, hangt de onjuiste en onvoldoende motivering samen met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.*

*"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31) Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.*

*Verzoekende partij heeft gezinshereniging aangevraagd met zijn echtgenote, zijnde de mevrouw N. B..*

*De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.*

#### **SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.**

*Het moge duidelijk zijn dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Zijn echtgenote heeft hier een geldig verblijfsrecht.*

*Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:*

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

*Verzoekende partij erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt.*

*Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden.*

*Verzoekende partij wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad*

*"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EH RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."*

*Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast.*

*Het is onomstotelijk vastgesteld dat de verzoekende partij een hecht en stabiel gezinsleven leidt in België. Hij woont samen met zijn echtgenote, met wie hij getrouwd is.*

*De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.*

*Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.*

*Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.*

*De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.*

*Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."*

2.2. Artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgronden, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Daarnaast wordt gemotiveerd om welke redenen de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker, zich heeft schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving

inzake drugs, waarvoor hij op 11 april 2024 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel. Gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, wordt een inreisverbod van 3 jaar proportioneel geacht.

Verweerder motiveert vervolgens met betrekking tot verzoekers gezinsleven en dat hij ook een leven met zijn partner kan opbouwen in zijn land van herkomst en dat er evenmin sprake is van een afhankelijkheidsband met zijn broer en zus die in België wonen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet is uitgevoerd – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig en proportioneel achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Voor zover verzoeker de formele motiveringsplicht nog geschonden acht omdat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat dit artikel handelt over de termijn om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Per definitie is dit artikel dan ook enkel van toepassing op beslissingen tot terugkeer of verwijdering. De huidige bestreden beslissing, een inreisverbod, kan echter niet als dusdanig worden beschouwd en dient dan ook geenszins te verwijzen naar of te motiveren over artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet daarnaast worden gesteld dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu*, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [...] § 2. [...] De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. [...]”.*

2.5. Zoals reeds werd gesteld, berust het bestreden inreisverbod op een dubbele grondslag. Verzoeker krijgt zo een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet.

Beide grondslagen volstaan elk op zichzelf genomen reeds om het opleggen van het inreisverbod te rechtvaardigen.

In de eerste plaats wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hem in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. In de tweede plaats wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij vroegere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Verzoeker betwist deze motivering niet. Hij betoogt daarentegen dat te betwijfelen is of de ernst van het misdrijf dat hem ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om een inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. Hij heeft geen eerdere veroordelingen gehad voor vergelijkbare misdrijven en er geen tekenen zijn van herhaling. De Raad herhaalt dat het hem niet toekomt zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker "*betwijfelt*" of het inreisverbod evenredig is of van mening is dat deze "*mogelijk onevenredig*" ten aanzien van het individuele belang van de betrokkene, houdt op zich niet in dat deze het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel ook werkelijk zijn geschonden.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod, merkt de Raad op dat een duur van drie jaar zich bevindt binnen de "*normale*" algemene grenzen van een inreisverbod zoals vastgelegd in artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet, en dat daarbij geen toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan drie jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid, zoals gesteld in het laatste lid van die bepaling. De Raad merkt daarbij op dat de feiten die aanleiding gaven tot de strafrechtelijke veroordeling door de verwerende partij worden aangemerkt als een verzwarende omstandigheid, reden waarom wordt geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, motiveert de bestreden beslissing duidelijk waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Er wordt daarbij gewezen op het feit dat drugshandel getuigt van een normeloze ingesteldheid, waarbij een gevaar voor de volksgezondheid wordt veroorzaakt voor makkelijk geldgewin. Er wordt ook op gewezen dat drughandel op de openbare maatschappelijke overlast en randcriminaliteit veroorzaakt.

Verzoeker betoogt verder dat hij een gezin wenst te stichten en dat hij getrouwd is met een EU-burger. Ook om deze reden acht hij de bestreden beslissing disproportioneel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoeker heeft uitgenodigd om zijn persoonlijke en familiale situatie uiteen te zetten door hem een formulier met betrekking tot het horen te overhandigen op 18 december 2023. Verzoeker heeft de vragenlijst echter niet ingevuld en de verwerende partij aldus niet in kennis willen stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken. De verwerende partij heeft dan ook aan de hand van de elementen die zij kon kennen aan de hand van het administratief dossier een beoordeling gemaakt.

Zo wordt gemotiveerd met betrekking tot zijn partner, dat het dossier te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven in België. Bovendien wordt gemotiveerd dat, zelfs indien er sprake is van een gezinsleven met een Belgische partner, daaruit nog geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten.

Verzoeker betoogt dat hij getrouwd is met een Belgische vrouw en dat hij een verzoek om gezinshereniging zou hebben ingediend. De Raad merkt op dat verzoeker zijn beweringen met geen enkel begin van bewijs aannemelijk maakt. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat hij een in België geldig huwelijk zou hebben afgesloten, noch dat hij op basis hiervan een verblijfskaart zou hebben aangevraagd.

Verzoeker voert verder aan dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsband en dat er overeenkomstig de beginselen bepaald in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (*K.A. e.a.*) een afhankelijkheidstoets diende plaats te vinden. De Raad merkt op dat het door verzoeker aangehaalde arrest betrekking heeft op de mate waarin een gezinshereniging met een statische Unieburger kan worden geweigerd, wanneer ten aanzien van de betrokken onderdaan van een derde land een inreisverbod geldt. De huidige zaak betreft echter geen beslissing waarbij een verblijfskaart wordt gevraagd en beperkt zich ertoe aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen. Verzoeker kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het arrest "*K.A.*", dat geen betrekking heeft op verzoekers situatie.

Waar verzoeker nog een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad nogmaals op dat de bestreden beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent verzoekers gezinsleven en daarbij heeft vastgesteld dat verzoeker, zo er als sprake is van een effectief gezinsleven, niet aannemelijk maakt dat er sprake is van hinderpalen die het gezinsleven in het land van herkomst onmogelijk zouden maken. De Raad merkt op dat verzoeker zich inderdaad bevindt in een situatie van eerste toelating op het grondgebied. Hij maakt niet aannemelijk dat er met betrekking tot het -verklaarde- gezinsleven in het land van herkomst

sprake is van hinderpalen, waardoor er sprake zou zijn van een positieve verplichting. Verzoeker voert het tegendeel niet aan.

Het middel is niet gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT